

Východiskem předkládané práce je tematizace rozlišení mezi životem ducha a životem činným, k níž ve svém myšlení dospívá Hannah Arendtová. V raných spisech Arendtová představuje jednání spolu s druhými jako vrcholnou lidskou možnost. Devalvaci činného života v západní tradici zde uvádí do souvislosti s podřazením zkušenosti jednání zkušenosti myšlení. To předpokládá odvrát od světa jevů a situace plurality. Jeho zkušenost se pro schopnost jednat zdá být okrajová, či dokonce ohrožující. V protikladu k myšlení stojí mínění, tj. specificky politický postoj spjatý se zkušeností jednání a situací plurality. Tento obraz se v pozdějších spisech komplikuje. Proces s Eichmannem Arendtovou přivedl k náhledu, že schopnost rozlišovat správné a špatné závisí při zhroucení veřejné sféry právě na schopnosti myslet. Těžiště dalších úvah se proto přesouvá plně na půdu ducha. Přítomná práce si ve světle spisů Arendtové klade otázku, jak mentálním aktům, jež jsou podmínkou zdařilého jednání, nejlépe rozumět. První část je expozicí politického myšlení za situace plurality. Smyslem druhé části je pojednat vztah mezi myšlením a schopností vztáhnout se ke společnému světu (tj. soudností) za situace, kdy došlo k zániku veřejné sféry. Třetí část se věnuje problematice politické soudnosti a nabízí interpretaci toho, že Arendtová schopnost soudu vyhrazuje divákovi, který sám na jednání nemá podíl, a nechává tak naši otázku po myšlení obráceném k jednání bez odpovědi.